Ну що ж, поете безіменних мрій?
В твоїй чернетці пишних віршів рій
дзвінкими римами впиває, як вино.

Ти крізь вікно
у далечінь глядиш:
виприскують сріблясті стебла трав,
небавом бризнуть яблуні бруньками
і край дороги виросте спориш.
На березовій скрипці вітер грав
і, наче шовком, витер кожний камінь.
Ти піснею розпалене чоло
в долоні похилив.
Ось ярою весною зацвіло,
і ти ще раз щаслив.
Твоє перо, думкам слухняне,
нових пісень ладнає гармонійний стрій.
Тремтить захоплення струною голос твій,
і з неба ждеш вечірньої роси,
і ловиш оком п’яним
на синім обрії хмаринки біло-льняні
у завороженому перстені краси.
Не знаєш сам, чи весело тобі, чи сумно,
і б’є весна до голови.
.....
А за вікном юнацтво горде та безумне
готується на зрив новий.

Середа, 29 березня 1933